

به نام خدا

نمایشنامه کوتاه :

دستی که جا مانده بود...

(در یک پرده و یک صحنه)

نویسنده : علی حیدری

آذر ماه یک هزار و چهارصد و دو

(صحنه ی اول : رهگذرانی (گروه فرم) در پشت صحنه در حال گذرند ، مردی از لای آنها به طور طولی به جلوی صحنه می آید.)

مرد : امروز چندمه ؟

همه ی رهگذر ها : 14 دی

مرد : (با صدایی گرفته) پس چرا زمان نمیگذره...

(گروه فرم در جایی از صحنه ساکن می شوند.)

مرد : 13 دی بود ، سوز اول زمستون داشت استخونامو میزد ، دلشوره داشتم ، اما نمیدونستم از کجا و برای چی؟ هرچی میگذشت این حس بهم بیشتر و بیشتر غالب می شد ، انگار توی دلم هزارتا آدم داشتن رخت چرک چنگ میزدن ، ساعت از نیمه شب گذشته بود توی خیابون راه میرفتم و بی قرار بودم ، حس میکردم قراره یه داغ تازه به سینم بشینه ، حس و حال روزای جنگو داشتم (گروه فرم ، فرمی با محتوای جنگ اجرا می کند.) ، که لای تموم دست و پا زدناى بچه ها برای اینکه این خاک یه وجب هم ازش کم نشه برای اینکه سایه ی یه غریبه روی ایران و ایرانی نیفته ، یه دلشوره ای داشتم چون میدونستم آدما توی جنگ فقط خاکریزشون احاطه نمیشه ، خیلی آدما حکم قرارگاه برات دارن ، حکم پشتیبانی که ته دلت بهشون قرصه ساعتو نگاه کردم دیدم که عقربه ها توی سرازیری ترمز بریدن ، میخوان برن و زودتر به مقصد برسن ، رسیدم به پل عابر پیاده (گروه فرم در غالب عابری از کنار مرد رد می شوند.)

سوز هوا خبر از جدایی و رفتن میداد به وسطای پل رسیدم که یهو صدای انفجار اومد (گروه فرم با شنیدن صدای انفجار از هم جدا می شوند و فرار می کنند.)

زود از پله های پل اومده پایین دویدم سمت محل انفجار ، آتیش اصلی توی سینه ی من بود نه ماشین و سرنشینایی که سوخته بودن.

رسیدم به ماشین دیدم که قرارگاهمونو زدن ، حاجی رو زدن ، سردارمونو زدن

همه ی اینا به کنار اینکه سردار سلیمانی ، پناهگاه بود برای من و ما و همه ، این داغ سرچاش
اما من از این دارم آتیش میگیرم ، که چرا اون از خدا بی خبر که مرد جنگ نیست ، از پشت و بی
خبر میزنه...

وقتی رفتم جلوتر دیدم یه دست روی زمین افتاده (مکث)

دستی که جا مونده بود...

(مرد شروع به گریه کردن می کند گروه فرم آن را به نوعی از صحنه بیرون میبرند.)